

THÀNH - KINH BẢO

NĂM THỨ 7

JUIN 1937

SỐ 76

TÒA SOẠN BÁO :

Số 1, Phố Nguyễn-Trãi

Hà-nội, Bắc-kỳ

THƠ VÀ TIỀN-BẠC

Xin gửi cho Mục-sư W. C. Cadman

Quản-lý Thánh-Kinh Báo

Hà-nội, Bắc-kỳ

LÊ MUA BÁO :

Một năm (12 số) giá 1p 00

Mỗi số 0p.15

Mua báo xin trả tiền trước

MỘT NGƯỜI TRÔNG, TRĂM NGƯỜI NHỎ, SAO?

«Đừng dụng đến kẻ chịu xức dầu Ta, chớ làm hại các đấng liền-tri Ta»

(Thi-thiên 105 : 15)

SAU hai mươi năm hoạt-động, nền-tảng của nước Đức Chúa Trời trên đất Việt-Nam đã được vững-vàng, các chi-hội tự-trị tự-lập mỗi năm mỗi thêm, số mục-sư cũng theo đó mà tăng gấp bội trước. Sự quan-hệ giữa tin-dõ và mục-sư thật là một vấn-đề tối-trọng cho bước tiến-bộ thiêng-liêng và ơn-phước dồi-dào trong Hội-Thánh. Rất nhiều tin-dõ mới nhập Hội-Thánh, hiểu-biết Tin-Lành còn nông-cạn, nên chúng tôi thiết tưởng cần giải rõ vấn-đề trên để ai nấy chú-ý.

Mục-sư đối với tin-dõ

CÒN ở trong lò đào-luyện, các sanh-viên trường Kinh-Thánh đòi phen lòng đã vấn-vương câu hỏi: «Phận-sự của mục-sư đối với tin-dõ là thế nào?» Tự nhận là sứ-giả của Đức Chúa Trời, mục-sư phải nói cho tin-dõ biết hết chân-lý, phải nuôi linh-hồn họ bằng bánh sự sống, phải chăm-nom linh-hồn họ như một vị khâm-sai sắp khai-trình công-việc với vua mình. Mục-sư phải «ấy lòng yêu-thương nói ra lẽ chơn-thật» (Êph. 4 : 15), không hề bỏ qua một tội-lỗi nào mà không quở-trách. Thi-hành chức-vụ khó-khăn

ấy, mục-sư không cần nghĩ tới kẻ chung-quanh mình sẽ mỉm cười hay chau mày, sẽ khuyển-khiếp hay nhạo-báng. Phải tìm-kiếm đều có ích thiêng-liêng cho tin-dõ, hầu cho họ được đào-tạo bởi đức-tin và sự thông-biết chân-lý. Một mục-sư trung-thành chẳng lấy gì làm vui-thỏa hơn là thấy con-cái thiêng-liêng bước đi trong chơn-lý.

Tin-dõ đối với mục-sư

PHIÊN-SỰ của tin-dõ đối với mục-sư gồm những gì? Ca-đao ta có câu: «Ôn ai một chút chớ quên...» Vậy, phải yêu-mến ông rất mực vì có công-việc của ông; phải dành cho ông một chỗ trong tâm-hồn và trong lời cầu-nguyện của mình. Phải bình-vực danh-dự của ông, phục quyền ông trong khi quyền ấy lập trên Kinh-Thánh, cung-cấp đủ sự cần-dùng vật-chất cho ông, và kính-trọng sứ-mạng của Đức Chúa Trời mà ông đem dạy cho mình. Mục-sư là người đạo-đức, thiêng-liêng thì đủ rồi, anh em phải thật lòng tin-cậy và cộng-lạc với ông. Có lẽ ông không có tài cao và không hùng-hồn như một vài người khác, vì mọi người không nhận được ân-từ như nhau, nhưng ông là sứ-giả của Đức Chúa Trời sai đến cùng anh em ;

nếu coi khinh sứ-mạng của ông, thì nguy-hiểm cho linh-hồn anh em lắm. Người ngoại-dạo còn nói rằng: «Vi thần, phải nỡ cây da,» huống chi anh em há chẳng nên yêu-mến tội-tử Đức Chúa Trời vì đã yêu-mến chính Đức Chúa Trời, sao? Đã cần-thận kẻ-cứu Kinh-Thánh, ông mới sửa-soạn bài giảng, đem hết tri-não ra làm việc, đồ hết làm-hồn ra cầu-nguyện; bài giảng ấy có bổ-ích cho linh-hồn anh em, nếu anh em vào nhà Chúa với một tâm-trí sẵn-sàng thụ-giáo và nói rằng: «Hỡi Đức Giê-hô-va, xin hãy phán, kẻ tội-tử Ngai đờng nghe!» (1 Sa 3: 9).

Sao nỡ làm bạn đồng-chi của ma-qui?

DỨC Chúa Trời không thể ban phước cho người nào đến nhà-thờ với một linh-thần công-kích và thối lỏng tim vết. Ở nhà thờ về nhà riêng, tin-dở nguội-lạnh hoặc bất-bình thường ngồi trước mặt con-cái hoặc người vô-tín mà thốt ra những lời cay-dắng, ác-nghiệt chỉ-trích ông mục-sư và bài giảng của ông. Rồi họ ngạc-nhiên vì há-con, bạn-hữu khinh-dễ đạo Tin-Lành, và tự hỏi lại sao con-cái họ cũng chẳng thật lòng hối-cải. Trong ngày đoán-xét trọng-thể của Đức Chúa Trời, có lẽ họ sẽ thấy *chính mình đã giết chết linh-hồn con-cái mình*. Có lẽ người làm cha mẹ vô-ý phạm tội ấy, nhưng hỡi ôi! họ phải gột bao nhiêu bó lúa thắm-sầu, đau-dớn, tuyệt-vọng! Họ dường như treo mục-sư lên cho mọi người xem-ngó. Ông làm gì, nói gì, thì họ họp nhau lại bàn-làm, chề-giễu đong-dại. Sa-tan biết rằng nếu có thể làm cho ông sa-ngã thì đạo Tin-Lành sẽ bị tai-hại chẳng ít, vậy nên nó bắt đầu các mũi tên độc của địa-ngục để giết chết linh-hồn ông. Anh em đừng hợp-tác với ma-qui bởi dự vào sự công-kích, nhưng hãy bình-vực, yêu-thương và cầu-nguyện cho mục-sư của mình. Như vậy, kẻ công-kích mục-sư sẽ hồ-thẹn mà phải ngậm miệng.

Tin-dở nên hợp-tác với mục-sư

NẾU ta sẵn lòng làm bạn hợp-tác với mục-sư, thì dịp tốt đâu có thiếu. Khi nào nhớ chức-vụ ông mà được phước, anh em đừng chậm-trễ nói cho ông biết. Làm vậy chẳng khiến ông sanh lòng kiêu-ngạo, nhưng là khuyến-kích cho ông phấn-khởi. Khi nào biết một tội-nhân đã chịu bài giảng của ông cảm-dộng, anh em hãy tỏ với ông và cứ hiệp chung cầu-nguyện cho linh-hồn ấy. Như vậy, anh em là bạn đồng-công của mục-sư. Khi nào biết có ai đau-yếu hay sầu-thảm đờng mong-mỏi được mục-sư giúp-dỡ, anh em hãy kịp nói cho ông hay. Gánh trách-nhiệm đè nặng trên vai mục-sư đến nỗi lắm khi đêm khuya cảnh lặng mà ông vẫn trằn-trọc không sao ngủ được. Hãy quyết-định nếu không thể làm nhẹ bớt gánh kia, thì ít ra cũng không chắt nặng thêm vào. Vậy, hằng ngày hãy cầu-nguyện cho mục-sư, ngõ hầu Đức Thánh-Linh ở cùng ông trong mọi công-việc, vì nếu không có Đức Thánh-Linh, mọi sự khó-nhọc và gắng-gỏi sẽ như «leo cây tìm cá, xuống biển mò kim» cả.

Này đây, lời một bậc cự-phách!

NHÀ truyền-dạo trừ-danh Charles G. Finney nói rằng: «Tôi biết một Hội-Thánh ngày ngày dùng cánh tay cầu-nguyện mà hồng-đổ mục-sư, lo-lắng khôn xiết xem mục-sư có được Đức Thánh-Linh đồng-công hợp-tác không. Trong bầu không-khí ấy, tin-dở có những cảm-giác và vẻ mặt đáng yêu biết bao! Khi lời cầu-nguyện được Chúa đáp lại, khi nghe một câu từ lòng mục-sư phát ra và có hiệu-lực trong lòng hội-chúng, thì con mắt họ sáng ngời phản-chiếu linh-hồn vui-thỏa. Thật khác hẳn tình-trạng của một Hội-Thánh làm tưởng chỉ mục-sư phải cầu-nguyện, chớ tin-dở thì không cần Hội-Thánh phải ước-ao và cầu-xin để được ơn-phước.» Đó có phải tấm ảnh của Hội-Thánh Việt-Nam không?—T.K.B.